

Wanneer begon je gitaar te spelen en van wie leerde je dit?

Ana: Ik moet een jaar of 16 geweest zijn toen ik leerde meespelen met platen. In het begin speelde ik vooral platen van Albert King, BB King en Stevie Ray Vaughan na.

Hoe kwam je in contact met de blues?

Ana: Dankzij de platencollectie van mijn vader. Ondanks dat het toen in Servië uitzonderlijk was om bluesplaten te vinden, had mijn vader een prachtige collectie. Ik groeide gewoon op met blues en ook mijn vader speelde gitaar. Verder hoorde ik in mijn tienerjaren ook soul zoals James Brown en rock zoals Led Zeppelin.

Ben je altijd de frontdame van een band geweest of was je in het begin tevreden met een bijrol als gitariste?

Ana: Mijn eerste band was Hush en ik heb altijd graag gezongen, zodoende speelde ik zowel gitaar en zong ik vanaf mijn begin als muzikante.

Je woont nu al bijna 10 jaar in Amsterdam, maar je roots ligt in Belgrado. Was er toen je er woonde een bluesscène?

Ana: Ja, er is een bluesscène dat volgens mij vergelijkbaar is met België. Je kan er vaak optreden. Het belangrijkste verschil is dat de lokale bands vooral 'copycats' zijn. Er zijn weinig bekende bands. Met Hush wisten we onmiddellijk dat we het anders wilden doen. Dat we ons eigen repertoire moesten hebben en vooral niet proberen te imiteren.

In 1999 verhuisde je naar Nederland, woon je er nog steeds? Want als wij je concertagenda nakijken verblijf je vaak in Amerika.

Ana: Wij hebben nog steeds ons huis in Nederland. Vorig jaar waren wij voor een lange tijd in Los Angeles. We waren daar voor de cd-opname. Ik hou enorm van de West Coast. Ik hou van het weer daar, en ook van hun muziek.

Je eerste label was Ruff Records. Dankzij hun organisatie van The Bluescaravan geraakte je bekend bij het grote publiek. In 2005 maakte je er deel van uit samen met Sue Foley en Candye Kane. Hoe was dit?

Ana: Ik leerde veel van hen, het waren toffe dames, maar die tour was muzikaal niet mijn ding. De muzikanten die mij begeleiden waren niet vertrouwd met mijn eigen nummers. Ik hou er niet van om met 'vreemde' muzikanten het standaard repertoire te brengen. Candye Kane is echt een lieve dame. Ik ben heel blij dat ze terug hersteld is (ze werd in april geopereerd aan een tumor aan de alvleesklier). Sue Foley is een knappe gitariste. Maar na die zware tournee van 5 maanden was ik blij om terug met mijn eigen groep te spelen. Voor mij komt muziek maken eerst en fun maken

komt pas als tweede. Dus voorlopig hoeft het niet voor mij om nog mee te doen aan zo'n formule.

Je maakte in 2003 een indrukwekkende performance op het BRBF te Peer tijdens het optreden van Solomon Burke. Hoe kwam dit?

Ana: Ik leerde Solomon kennen op de WC Handy in Amerika. Ik was er toen genomineerd en hij won dat jaar een award voor zijn comebackalbum 'Don't give up on me'. Hij had mij toen zien optreden en nodigde mij uit backstage. Toen ik in Amerika on the road was, zette de chauffeur Solomons' 'Don't give up on me' op. Het was donker buiten en we waren allemaal slaperig. En toen die plaat startte zeiden we tegen elkaar: fuck, what is this? Such an amazing music! Die plaat raakte ons allemaal. We hadden nog nooit zo iets mooi gehoord.

Ik was met mijn band op weg naar huis toen we hoorden dat Solomon Burke ging optreden in Peer. We maakten een tussenstop om enkel een goeiedag te zeggen. Hij vroeg of ik die avond met hem meespeelde. Omdat ik mijn gitaar bij mij had in de tourbus, kon ik meespelen. Dit was hem zo bevallen dat ik hem zelfs mocht vergezellen bij de volgende zes à zeven optredens van die Europese tour.

Je recente album 'Still making history' is uit gebracht door Delta Groove Records, een Amerikaanse label van Randy Chorkoff. Waarom veranderde je van label en ben je blij met je nieuwe label?

Ana: Als artieste ontmoet je veel mensen en via via hoorde Randy mij. Hij contacteerde mij en gaf mij de kans om te werken in een uitstekende studio met de gereputeerde producer John Porter. Randy heeft een duidelijke visie over bluesmuziek en bespaarde niet op studiotijd en personeel. Daarbij komt dat Delta Groove een goede distributie heeft in zowel Amerika als Europa. Ik ben heel tevreden over het label en het is zeker niet uitgesloten dat ik nog platen bij hun maak.

Toen ik een tiener was raadde iedereen mij af om te starten als bluesartieste. Dat je met blues het zout niet op je patatten kon verdienen. Ik ben er fier op dat ik als jonge dame kan tonen dat je met blues een comfortabel leven kan leiden. Je moet er wel hard voor werken en een eigen visie voor hebben. Je moet je eigen songs schrijven en steeds naar meer kwaliteit streven.

Op 'Still making history' speel je diverse stijlen van muziek, waarom deze grote variatie?

Ana: Ik schrijf nog steeds bluesteksten en bluesmuziek, maar ik absorbeer zoveel diverse invloeden uit andere genres. Maar ik vind dat ook al heeft een nummer een reggae beat, dat het nog steeds een bluessong blijft. Blues kan voor mij in verschillende stijlen.

Heb je een voorkeur qua optredens? Speel je liever op grote festivals of doe je liever cluboptredens?

Ana: Ik speel graag op grote podia, met veel ruimte en een goed geluid. Maar ik heb wel het gevoel dat de response van het publiek veel beter is in een club.

Proficiat met de geboorte van uw zoontje Luuk. Heeft hij invloed op jou als artieste? Vergezeld hij jou wanneer je op tournee bent?

Ana: Het is natuurlijk een verrijking voor mijn persoonlijkheid, maar ik wil tonen dat het mogelijk is om als moeder ook nog een carrière te hebben. Ik ben blij om een moeder te zijn, maar muziek maken is wat ik doe. Dus ik wil niet mijn leven totaal veranderen. Natuurlijk is de steun van mijn vriend en ouders onmisbaar.

Wat zijn je toekomstplannen?

Ana: Ik ben heel blij met hoe alles nu loopt. Omdat Luuk nog zo jong is zouden wij graag in april naar de West Coast willen trekken. Ik zou daar graag een jaar mijn carrière willen uitbouwen. Maar we komen zeker terug hoor, we gaan ons huis in Amsterdam zeker niet verkopen.

Enorm bedankt voor je tijd

Ana: It was a pleasure.